

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 28-A DUPĂ RUSALII
(a Sf. Strămoși după trup
ai Mântuitorului)

(Pilda celor poftiți la cină)

SF. SFINȚIT MC. ELEFTERIE,
EPIȘCOPUL ILIRIEI;
SF. MC. ANTIA ȘI SUZANA

Calea cea strâmtă care duce la viață

„Ieși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe șchiopi adu-i aici. Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit și tot mai este loc. Și a zis stăpânul către slugă: Ieși la drumuri și la garduri și silește să intre, ca să mi se umple casa.” (Lc. 14, 21-23)

Din cauza batjocorii nepăsătoare a bogaților, stăpânul s-a întors către neamuri și invită atât pe cei buni, cât și pe cei răi să intre, ca să întărească pe cei buni în bine și să schimbe starea celor din urmă în una bună.

Stăpânul cheamă pe cei săraci, neputincioși și orbi, prin aceasta vrând să ne arate, fie că neputințele trupești nu ne exclud din împărăția cerurilor și că oricine este lipsit de atracția spre prihană arareori supără sau că mila Domnului iartă slăbiciunile păcătoșilor. Cel ce se laudă în Domnul (1 Cor. 1, 31) se laudă ca unul ce a scăpat de rușinea păcatelor, nu prin fapte, ci prin credință (Rom. 8, 32).

Trimite pe slujitori pe drumuri (Mt. 22, 9) pentru că „înțelepciunea strigă pe uliță” (Înțelep. 1, 20). Îi trimite pe ulițe, pentru că-i trimite la păcătoși, ca să-i aducă de pe calea cea largă care duce la pieire, la cea strâmtă care duce la viață (Mt. 7, 13-14). Îi trimite pe drumuri și răspântii. Cei trimiși, neocupați cu vreo dorință pentru cele de vremelnice, se grăbesc spre cele viitoare pe calea bunei voiri. Precum un gard care desparte sălbăticia de țarinile cele lucrate și animalele îngrădite, de atacurile fiarelor, ei deosebesc binele de rău și ridică un zid de credință împotriva ispitelor duhurilor răutății. ❖

Sfântul Ambrozie al Milanului

DUMNEZEU NE INVITĂ LA O CINĂ MARE

Dumnezeu a făcut o cină mare la care ne invită pe toți. Evanghelia de azi ne spune că trei categorii de oameni au invocat pretexte spunând: unul „Am cumpărat un ogor și trebuie să ies ca să-l văd; te rog, iartă-mă.”; al doilea „Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog, iartă-mă.”

Cum să spună că nu este un pretext când erau bogați amândoi? Cum să vezi seara țarina pe care ți-ai cumpărat-o sau să-ți încerci seara boii? Erau motive mincinoase, dar ei fățarnicii își cereau scuze: „Iartă-mă, nu pot veni.”

A treia categorie, mai vicleană și mai lipsită de bun simț: „Nevastă mi-am luat și nu pot veni.” Oare nu putea veni cu nevasta la această mare Cină a Împăratului? Cine îl oprea? Ar fi fost o mare bucurie pentru stăpân să-i vină la cină o familie.

Dar mai există alte două categorii de oameni la care slugile stăpânului au fost trimise: la cei de la drumuri și de la garduri. Asupra acestor categorii vreau să mă opresc. Cine sunt slugile? Preoții, ierarhii, Biserica, adică noi toți. Suntem trimiși la cei de pe drumuri. Da, la neputincioși, la șchiopi, la orbi, la cei pe care nimeni nu-i lua în seamă. La cei de drumurile vieții, la tinerii fără rost din ziua de astăzi. Aceia care, plecând la Biserică, găsesc multe lucruri pe cale care să-i oprească pentru a nu ajunge acolo.

Aici ar trebui să intervenim noi, Biserica.

La cei care nu găsesc răspunsuri la întrebările vieții și încă nu și-au găsit rostul. Acum este momentul ca să fim lângă ei și să-i „silim”. Adică să aducem cele mai convingătoare argumente ca să-i determinăm să intre la Cină, căci toate sunt gata.

Pe cei de la drumuri și garduri îi reprezintă Biserica. Acolo ne trimite Hristos: la garduri, adică la semenii noștri legați într-un fel de lumea aceasta a păcatului ca de niște garduri. Aici vrea Hristos să ajungem, să dărâmăm gardul păcatului din jurul semenilor ca să-i aducem la Cină.

Aceasta este una din cele mai mișcătoare Evanghelii la încheierea acestui an. Iată cum se încheie: „Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea.” La început ni se pare greu de înțeles, dar tâlcul îl găsim la Sfinții Părinți: Dumnezeu ne cheamă la o cină și dincolo de mormânt, în împărăția Sa. Deci nu se termină totul aici: important este să ne pregătim pentru cina de dincolo, pentru Cina cea mare, să avem haina de nuntă pregătită. Amin! ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL MUCENIC SEBASTIAN

Cu roșeala sângiurilor tale vopsindu-ți haina pătimirii, te-ai îmbrăcat ca și cu o porfiră, Preamădate Sebastian. Pentru aceasta te-ai și sălășluit împreună cu Hristos în Împărăția cea de sus și fără de sfârșit, împreună cu cei ce au pățimit cu tine și au primit cununi, înțelepte. Cu care împreună dănțuind, pomenește-ne totdeauna și pe noi.

Condacul Sfântului Mucenic Sebastian și al celor împreună cu dânsul - 18 decembrie

După cum știți, în anul 2017 am primit din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano un fragment din sfintele sale moaște. PF Patriarh Daniel ne-a dat binecuvântarea de a primi și a scoate la închinare aceste moaște: ele vor fi încrustate în icoana Sfântului Sebastian, fiind așezate în biserică spre închinare doar în ziua sa de prăznuire, adică 18 decembrie.

Sfântul s-a născut în cetatea Narvoniei și a copilărit și a învățat carte la Milano. A fost martirizat pe data de 20 ianuarie 287 la Roma, fiind pomenit de ortodocși și greco-catolici în ziua de 18 decembrie, iar de romano-catolici și protestanți pe 20 ianuarie.

Viața Sfântului Sebastian

S-a înrolat în armata romană în anul 283 pentru a-și ajuta semenii creștini. Era atât de apreciat de împărații păgâni Dioclețian și Maximian, încât a fost făcut căpitanul gărzii pretoriene și mai apoi senator. Pe creștinii pe care nu îi putea elibera, fiind prigoană, îi sfătuia să se jertfească pentru Domnul, el însuși fiind dornic să pătimească pentru Hristos. Aștepta doar momentul potrivit pentru aceasta.

Mergea des la Marchelin și Marcu, doi frați care fuseseră prinși și chinuți pentru că-L mărturiseau pe Hristos. Într-o zi, pe când îi sfătuia să nu se închine zeilor, ci să îndure cu bărbăție muncile, a strălucit peste fața lui o lumină dumnezeiască, încât toți s-au înspăimântat. O femeie care-și pierduse de șase ani glasul și-a recăpătat vocea pentru rugăciunile Sfântului. Și mulți păgâni au dorit să se creștineze.

Nicostrat, păzitorul celor închiși, a ordonat ca toți să fie aduși la el. Sfântul Sebastian le-a dat învățătură mântuitoare, iar Nicostrat i-a dezlegat pe toți ca să fie

duși la Sfântul Policarp, preotul, care i-a și botezat. 64 de oameni, împreună cu Claudiu logofătul și cei doi copii bolnavi ai săi, au fost botezați, mulți vindecându-se de bolile ce le aveau.

Aflând eparhul că Marchelin și Marcu nu vor să se închine zeilor, l-a chemat la sine pe tatăl acestora, Tracvilin și au vorbit despre Dumnezeu și cum i-a adus botezul vindecare. Eparhul, bolnav de podagră, a primit pe Sfinții Policarp și Sebastian și învățând de la ei credința cea bună, a sfărâmat idolii la care se închina, pocăindu-se pentru păcatele sale, și așa a fost botezat împreună cu fiul său.

Martiriul Sfântului Sebastian

Împăratul Dioclețian l-a chemat pe Sfântul Sebastian și mâniindu-se pentru mărturisirea sa creștină, a poruncit să fie dus afară din cetate, legat de un stâlp, gol, și să-i fie străpuns trupul cu săgeți. Ostașii, crezând că a murit, l-au lăsat acolo. O femeie l-a dus în casa sa

Să răspundem Domnului cu iubire

– Ce e mai bine să spun în rugăciunea mea?

– Nimic. Dumnezeu știe mai bine ca tine de ce anume ai nevoie. Spune neîncetat rugăciunea lui Iisus.

Altădată, uitând acest răspuns, i-am pus aceeași întrebare, iar Părintele mi-a zis:

– Să-L rogi pe Hristos să te facă vrednic de iubirea Sa.

Am înțeles că aceste două răspunsuri laconice conțineau două mesaje prețioase. Ajunge să mă rog neîncetat, fără să mă neliniștesc pentru ce o să spun în rugăciune. Ajunge rugăciunea lui Iisus. Nu trebuie să-L informez pe Dumnezeu despre nevoile mele, de vreme ce El le cunoaște incomparabil mai bine decât

și l-a îngrijit. Făcându-se sănătos, Sfântul s-a dus la Dioclețian, ca să-i arate ce face dreapta credință. Iar împăratul a poruncit să fie prins și bătut cu bețe până la moarte.

Astfel și-a dat Sfântul Sebastian sufletul în mâna Domnului, și deși păgânii i-au aruncat trupul în groapa de gunoi, sfântul s-a arătat în vedenie unei femei credincioase, Luchinia, spunându-i să-i ia trupul și să-l îngroape în catacombe, lângă mormintele apostolilor. Și a făcut femeia întocmai.

Biserica Apostolilor Petru și Pavel

La început catacomba s-a numit „Biserica Apostolilor”, pentru că trupurile Sfinților Apostoli Petru și Pavel au fost așezate aici în timpul persecuției lui Vespasian (258) pentru a nu fi defăimate. Constantin cel Mare va ridica un edificiu mult mai mare pentru a cinsti locul în care au stat moaștele celor doi apostoli. În secolul al VII-lea, catacomba era cel mai mare centru de pelerinaj. Din jurnalul unui pelerin, din anul 638, aflăm: „Pe calea Appia, mergi către Sfântul Sebastian, martirul al cărui trup locuiește în acest loc. Aici sunt și mormintele Apostolilor Petru și Pavel, care au fost așezați aici pentru o perioadă de 40 de ani”. Mărturie stau și inscripțiile de pe pereții încăperii, cu rugăciuni către Apostolii Petru și Pavel. Abia după perioada persecuțiilor, trupurile celor doi apostoli au fost mutate în cele două catedrale care le poartă numele. ❖

mine și Se îngrijește de împlinirea lor, pentru că mă iubește. Nu e nevoie să-l informez pe Dumnezeu, ca să cer manifestarea iubirii Lui, care oricum îmi este dată.

Ce trebuie eu să fac e să răspund cu iubirea mea la iubirea Lui, așa încât iubirea să fie reciprocă și, astfel, toate necazurile mele să se rezolve. Aici nu e vorba de Cel ce dă, ci de cel ce primește, care, pentru a ajunge să-L iubească, la rândul lui, pe Hristos, trebuie să îplinească acel cuvânt al Său: Cel ce păzește poruncile Mele, acela Mă iubește. ❖

*Sfântul Porfirie Kafkopolivitul
- Antologie de sfaturi și îndrumări
- Ed. Buna Vestire*

APROPIEREA DE SFINȚII OCROTITORI AI TINERILOR

Cred că Lumina lui Hristos este mai puternică decât cea a oricărei instalații și nu se stinge niciodată! A aprins Domnul în noi setea de El și ne-a adus la Biserica din întuneric, prin lucrarea Sa desăvârșită. Noi suntem tinerii care au primit ocrotirea sfinților și nădăjduim să ne mărturisim credința.

suntem invitați să facem faptele credinței, spre înmulțirea ei și primirea darurilor de preț de la Dumnezeu. Puteți începe la fel cum am început și eu, venind miercuri seară la întâlnirea săptămânală a tinerilor, după ora 19:00. Apoi vom putea merge împreună atunci când sunt scoase spre închinare Sfinte Moaște (în zilele de sărbătoare), în Capitală sau unde va rândui Domnul să ajungem.

Am aflat cu bucurie de la Părintele Adrian, care este îndrumătorul grupului nostru, despre frumoasa tradiție de a o vizita pe Sfânta Muceniță Filofteia, an de an, de ziua ei. Anul acesta eu am fost la ea pentru prima dată, cu o zi înainte de prăznuirea de pe 7 decembrie.

Ce emoție aparte am simțit ajungând la Curtea de Argeș săptămâna trecută, când am fost întâmpinați în chip minunat de Sfânta Filofteia! Nu ne-a lăsat Sfântulița pe noi, ultimii pelerini zgribuliți de vineri seară, să ne închinăm la porțile închise și îi mulțumim din suflet.

În limpezimea nopții, așteptați la ceas târziu de Sfânta, am putut simți aieva dragostea ei mare, pentru care ne-au fost primite rugăciunile. Dragostea Sfintei Mucenițe ne-a atins în taină sufletele, punând în inimile noastre minuni care să ne bucure pe fiecare. Așa cum s-a ușurat sfântul său trup atunci când a primit să fie adusă la Curtea de Argeș, în același mod miraculos ne-a dăruit Sfântulița ușurarea de grijile lumesti.

Am plecat la Sfânta în seara zilei de

Sfântul Nicolae, după ce prin voia Lui Dumnezeu am participat și la Vecernie aici. La întoarcere am mai avut un prilej minunat de întâlnire, printr-o altă tradiție a bisericii noastre. Am sărbătorit frumos ziua Sfintei Filofteia în București, unde ne-am întâlnit din nou spre seară. Împreună cu alți tineri din parohie, am împodobit cu bucurie bradul pe care l-ați găsit în biserică. Asemenea activități ne învață faptul că în mijlocul lăcașurilor de cult trebuie să ne strângem cu toții, să cântăm, să ne ostenim și să ne bucurăm împreună.

Acestea ar trebui să fie faptele pregătitoare Crăciunului pentru noi toți. Cu adevărat am simțit-o eu în lunile care au trecut de la Învierea Domnului, până la apropierea acestor Sărbători. A fost o trecere simbolică de la moarte la viață, prin căutarea Lui Hristos și viața în Biserică.

Primește-ne, ne rugăm Doamne, rugăciunile prin mijlocirea Sfintei Mucenițe Filofteia, a Sfântului Nicolae și a tuturor bineplăcuților rugători care mijlocesc înaintea Ta pentru noi!

*Dac-ați primit daruri multe de la Moșul,
Îmbelșugată de vă este cizmulița,
Să nu uitați colinda și postul,
Când veți alerga la Sfântulița.*

*Să venim în casa lui Dumnezeu,
Nu doar duminică, poate de Paște,
Sau atunci când ne este mai greu,
De vreme ce știm că Hristos se naște. ❖*

Florinela Ivașcă

Pentru cei dintre dumneavoastră care nu știu despre activitatea grupului de tineri din biserica noastră, am multe să vă povestesc.

Sper că vă doriți să ne cunoașteți mai bine. Deși m-am mutat în zonă acum mai bine de 4 ani de zile și mai participam la Sfintele Slujbe ale Bisericii, am început să vin la întâlnirile de miercuri seara de puțin timp. De la Paști mai exact. Căutându-L și sperând să Îl regătesc pe Hristos, a Înviat din nou în viața mea de atunci.

În aceste câteva luni mi s-au descoperit multe. Am cunoscut tineri minunați, care trăiesc duhovnicește, mi-a ajutat bunul Dumnezeu să ajung la Ierusalim, am fost în pelerinaj la Curtea de Argeș împreună și ne-am implicat și în alte activități binecuvântate ale bisericii noastre, printre altele.

Schimbarea observată chiar de mine în viața mea este una mare. Altădată mă feream să stau 8 ore să mă închin la racle cu sfinte moaște, deși nu de puține ori am stat cu orele în mall, la cumpărături. Este mare păcat faptul că lucrurile materiale devin prioritate în viețile noastre de zi cu zi, iar pe Hristos îl lăsăm în așteptare.

În Postul Nașterii Domnului din acest an, prin inițiativele parohiei noastre,

SERVICIUL RELIGIOS AL ARMATEI REGALE ROMÂNE

Motto: „Preoții din armată și-au făcut mai mult decât datoria, este pentru cler o realitate alături de ostași. Au făcut mai mult decât li s-a cerut pentru Țară și Neam.”

General Constantin Prezan

Preoții au fost prezenți mereu în mijlocul oștirii, arhieriei alături de Domn sunt realități ale istoriei popoului român, ce nu pot fi contestate, acest fapt fiind evident de-a lungul istoriei Țărilor Române. Introducerea instituționalizată a asistenței religioase datează de la mijlocul secolului al XIX-lea (Gh. Vasilescu, „Asistență religioasă în oastea Țării Românești în 1850-1870” publicat în Armata și Biserica București, 1966, p. 129-136).

Barbu Știrbei (1849-1853), cunoscut pentru reorganizarea „oștirii pământene” prin Departamentul Lucrărilor Oștășești, hotărâ instiutirea unui preot pentru fiecare regiment (pole) al oștirii în garnizoanele București și Brăila (Paraschivescu Eugenia - Datorie și slujire sfântă...).

Activitatea preoților de oștire se referea la atribuțiile lor religioase în interiorul trupei. Alexandru Ioan Cuza crește numărul preoților militari. În 1863 figurau 15 preoți (Monitorul oștirii, 15 martie 1863, p. 167-191). Preotul înrolat făcea parte din Marele Stat Major, avea drept la ordonanță și îndeplinea următoarele servicii: oficierea slujbelor religioase, activitate didactică, asistență religioasă bolnavilor de pe lângă ambulanțe și păstrarea obiectelor de cult din dotarea corpului respectiv (Paraschivescu Eugenia - O.P.).

În timpul Războiului pentru Independență, după ce Biserica s-a îngrijit să elaboreze reglementări referitoare la îndatoririle preoților pe timp de pace și război, a supravegheat activitatea celor zece preoți ce au participat la campaniile Armatei Române la sud de Dunăre (Paraschivescu Eugenia - O.P.).

Preoții au avut o prezență consistentă fizică și spirituală în Războiul Balcanic și Războiul pentru întregirea neamului românesc 1916-1918. Obiectele de cult folosite erau: Epitrahilul, cutia cu Sfânta Împărtașanie, două Procovețe, o sticlută cu vin, o cruce, Aghiazmatarul, Panahida, o sticlută cu spirit și chibrituri. Acestea erau păstrate într-o geantă din piele sau lemn ce avea despărțituri. Preotul mai avea un pansament de prim ajutor și carnetul de însemnări. Cutia era pusă într-o ladă de lemn cu încuietoare (acolo se aflau și straietele preoțești) de 120 cm lungime, 60 cm înălțime și 70 cm lățime (Paraschivescu Eugenia - O.P.).

În luptele din 1917 zece preoți și-au pierdut viața. Douăzeci au fost luați prizonieri, 61 au fost recompensați cu decorații

românești și străine. În perioada interbelică sub cei trei episcopi ai Armatei Regale - Iustinian Teculescu, Ioan Stroia și Partenie Ciopron - asistența religioasă în oștire este definitiv reglementată (Paraschivescu Eugenia - O.P.).

Serviciul Religios al Armatei Regale Române s-a dovedit de mare folos în Campaniile din Est și Vest din al doilea Război mondial. După desființarea acestui serviciu de către comuniști, prin sovietizarea armatei, abia în 1994 Armata și Biserica s-au regăsit în Compartimentul de Asistență Religioasă al Armatei. Preoții militari s-au aflat și se află în toate teatrele de operații, în garnizoane și unități militare s-au făcut capele ori s-au ridicat biserici.

Cel mai negru episod din armata română a fost cel al sovietizării ei, când clerul a cunoscut momente grele, ca și societatea românească în ansamblul său. Prigoana împotriva instituțiilor creștine și-a schimbat tactica. Se trece de la Biserică și slujitorii ei, preoții din armată, la perioada politrucilor în care cei 64 confesori militari nominalizați în 1944 și cei 92 mutați în diferite unități sunt înlăturați (Arhivele Militare Române, fond DSPA, dosar 430, f.1191). Sistemul care se edifica și promova ateismul drept politică de stat, a dus la eșecul episcopului general de brigadă dr. Partenie Ciopron, care se străduia „spre menținerea instituției clerului militar”. Nu a mai primit fonduri, deși insista, pentru prezența serviciului religios în unități garnizoane, chiar și fără retribuirea preoților. Cu toate acestea, la 22 august 1948 clerul militar a fost desființat (sursa citată anterior).

Pronia cerească a făcut în așa fel ca sfințenia, curățenia morală, pioșenia, dragostea față de seamăn să se reîntoarcă în Armata Română după 1994. ❖

Prof. Clement Gavrilă Sălăuța

Colind ceresc

Cerul și-a deschis soborul

*- Lerui, Doamne, Ler -
Și-au pornit cu plugușorul îngerii din cer.
Merg cu plugul de oglindă
și de giuvaer,
toți lucefieri colindă*

*- Lerui, Doamne, Ler -
Patru heruvimi în haine
albe de oier
răspândesc în lume taine
- Lerui, Doamne, Ler -
N-au venit cu grâu la poartă,
ci au rupt din ger
stele mari, ca să le-mpartă,*

*- Lerui, Doamne, Ler -
Singur tu aștepți în tindă,
suflete stingher,
nesosita lor colindă,*

*- Lerui, Doamne, Ler -
Nici un înger nu mai vine
fălfâind mister,*

*să colinde pentru tine,
- Lerui, Doamne, Ler. ❖*

Radu Gy

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15-22 DECEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 18 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 21 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 22 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI